

оглушителенъ тътенъ. Паднаха едри капки дъждъ.

Дветѣ сестри се спрѣха и заслушаха. Чуваше се само шумътъ на гърмящата вода отъ високата скала. По-голѣмата сестра се обърна къмъ Нейка и глухо ѝ рече:

— Сестро!

— Какво?

Гласътъ и треперѣше.

— Имашъ ли сърдце на българка?

— Защо?

— Готова ли си да умрешъ съ мене?

Нейка я загледа. Очитѣ ѝ свѣтнаха въ мрачината.

— Ето: долу е водопадътъ. Ще се хвърлимъ отъ скалата. Ще умремъ достойно. По-добре смъртъ, отколкото — вѣрата на агарянитѣ...

Нейка замълча. Марина повтори:

— Приемашъ ли, сестро!

Сестра ѝ я прегърна. Сълзи се протърколиха по очитѣ ѝ.

— Готова съмъ... Богъ ще ни прости дързостѣта!

Сетне, тѣ сплетоха коситѣ си, прекръстиха се, наближиха стръмната скала надъ водопада и полетѣха надолу въ черната пропастъ..

Надъ Дрѣновския манастиръ отъ две пещери потекоха бистри планински потоци. Това бѣха сълзитѣ на дветѣ сестри, които се хвърлиха отъ високата канара.

По чудо Божие чедата на дѣда Момерина останаха въ безмъртие. Тѣхнитѣ фигури природната сила издълба въ скалитѣ надъ водопа: пригърнати, съ сплетени

